

ה'ישוראלי' המכוער

לב. מאות חיילים במכוניות מגויסות. מיי לואיס, שוטטו באיזור. כולם מדרג האפס"נאות והטבחים, זמן רב בידם לשוטט. הם לא נרתעו מן השלטים המתרעים על מוקשים, שצה"ל הציב סביב המפעלים, לשם הרחקת בוזזים. משך חודש וחצי גבזו האזור בצורה יסודית, כאשר השלל מועבר ברכב צפונה.

צה"ל היה יכול למנוע זאת, אילו פעל בדרכים יותר נמרצות, אילו עצר, אסר והעניש בחומרה כל מי שנכנס לאזור שהיה אסור בכניסה.

אבל התייחסו לכך בסלחנות. הצבא ניסה לשמור, אבל לא כמו שצריך. התוצאה: רכוש בעשרות מיליונים גבזו והושמד. יהודות השלל של צה"ל אוספות עתה את כליהרכב, הפזורים באיזור פאיד. אלפי כלירכב. קשה למצוא אחד שלם. לרוב

וגאל לביב, המשרת עם יחידה הנמצאת בגזרה הדרומית של ארץ גושן, מתאר את מראות הנסיגה — כפי שהוא ראה אותם. מאחר שזוהי עדות אישית, קשה לעמוד על ממדי התופעה המו תוארת, ואם הדברים קורים בחלק מן הגזרות או בכוכן.

לא נפגעה במילחמה, אלא לפני כמה ימים. לא היתה זו יומה מלמעלה, אבל איש לא מנע אותה.

לידה שרידי ספינת טיול. היא פורקה ור שימשה להסקה. מנועיה נלקחו שלל. לא עליידי צה"ל — יומה של חיילים.

בעיר סואץ היה מכוון תתימי, תפארת המקום. מישלחת מיוחדת של מדענים ישראליים חיפשה אותו ימים רבים, קיוותה ללמוד רבות על החיים התתימיים במימי רץ סואץ. היא מצאה את המכוון. כל ה אקוואריומים היו מנותצים, הדגים, שנאסו פו במשך שנים רבות, הושמדו באכזריות.

איסמעיליה, כמה ימים לפני הפינוי.

לאורך תעלת המים המתוקים מיתמר עשן. עשרות חושות בוערות. הקירות מ לבני חימר, הגגות מסכך. חושות של אי כרים מצריים, מגורי פלאחים.

האש נראית בכל מקום. בתי הפלאחים אינם מוצתים לפי פקודה, אלא מתוך יו עמית של החיילים. כימעט בכל מקום יש חייל, שכואב לו להחזיר למצרים רכוש שלם, והוא משליך גפרור בוער על גג ה חושה, המתלקחת מייד.

פלאחים יחזרו תוך כמה ימים לבתיהם, ימצאו שרידים בוערים.

האם זה הכרחי? אין ספק שאילו דאגו המפקדים להתריע נגד פגיעה ברכוש או רחי, היו החיילים נזהרים. אבל האווירה היא של "הכל מותר", רכוש המצרים הפי קר, הרואים את עמודי האש והעשן, עוצ מים עיניהם. אחרי הכל, החיילים רואים

גאל לביב

כיצד בוערים בית הקולנוע, תחנת הכוח ומפעלי הפלדה בפאיד. האש בוערת ימים רבים, ואין מכבה.

ושוב באיסמעיליה. מיבנה גדול ויפה — שהיה פעם יפה. אין כל סימן לפגיעות של כוזרים או פגזים. אבל הוא שימש מקום מגורים לחיילי צה"ל. הריחוק והא רגנות שבו, ושימשו כעצי הסקה. על הריצה פוזרים דפים קרועים ושרופים. מסביב ערימות שרידי מנותקרב, וזהמה צואה.

כך נראים מרבית המיסגדים באיסמע ליה. הם לא התשחתו לפי פקודה מגבוה, אלא ביוזמה של חיילים, שאיש לא מנע אותה.

בעוד כמה ימים יקבלו המצרים את המיסגדים, יביאו עיתונאים מכל העולם להראות כיצד הישראלים מהללים מקומות קדושים. לצה"ל לא היתי מנימום השכל שהיה דרוש כדי לדאוג לנקיון כללי של המיסגדים לפני מסיחתם.

אילו היו המצרים עושים כך לבית כנסת אחד? העולם כולו היה מודענע מועקות יהדות התפוצה! אבל המיסגדים הם הפקר.

ואין, אזור נמו ערביה ואזור התעשייה הכבדה.

במיספר סואץ שרידי ספינה בוערת. היא

חושות בוערות באפריקה לא היתה פקודה מגבוה

חסר המנוע, או הגלגלים, או חלקים חיוי ניים אחרים. החלקים פורקו בידי מוחים, הם שווים הון. הם התעברו לישראל ברכב, דרך מחסומים ובדיקות. הצריכות למנוע הברחות. אלפי כלירכב הושחתו בגלל גנבי ישראל, וצה"ל לא יוכל להשתמש בהם. התופעה אינה חדשה. כבר במילחמת ששת הימים בוזזו עשרות מכשירים אופי טיים מטנקי שלל, דבר שמנע לרוב את השימוש בהם לאחר מכן. הצבא אף פנה או לחיילים וביקש להתחזר את הציוד האופטי היקר שנלקח.

הפעם היה צריך צה"ל להיות מודע ל ביוזה, החוזרת זו המילחמה הרביעית. בין מחדלי המילחמה הכוללים, מצטרף גם מחדל זה של שילת השלל הגדולה לכתם מכוער ביותר.

הציוד היקר גבזו או הושמד סתם. לא היתה זו פקודה מגבוה. יוזמה עצמית של חיילים, שלא סוכלה עליידי המפקדים. אזור התעשייה הכבדה. מחסניינעק של ציוד. מכוני צילום עפרות, השווה מיליוני דולר. עברנו בו כמה ימים אחרי הכיבוש. הכל נקי, מסודר. כעבור שבוע היה המכוון חורבה אחת גדולה. הכל גבזו והושמד. יוזמה פרטית.

מחסני חלקים של קטרפילר, של חברות הנפט. הכל גבזו. מיפעלי תעשייה שלמים פורקו ובוזזו. אנשי-מיקצוע טיפלו בהם. קרבורטור של קטרפילר, למשל, נכנס ב קלות לתרמיל צבאי, ועולה מעל ל-10 אלפים לירות. וכך חלקים רבים, רבים.

צה"ל ניסה למנוע את הבוזה. הציב שומרים במקום. אבל השמירה היתה בחצי

„בהתחלה חשבתי שאני חולם, ורציתי לישוף את העינים, סיפר משה, אבל כשחיכתי לרופא גליתי לפתע כי המוצב מלא נשים. אחד הקצינים אמר לי: „ברוך שים להיטון מס" — (מיספר הגדוד, שלנו). נסתיימה הבצורת בענף התיירות, תראה איך בית המלון הזה מלא נשים.“

לשמור במקום הבוער. ואכן, לגדוד שלנו, כביתר הגדודים שלאורך הקו, הוב או כל נשות הקצינים. הן שהו במוצב יומיים, ונערכו להן סיוורים מאורגנים. ב שבע הבא תובאנה לכאן נשות החיילים. אף הן תבלינה כאן יומיים בטוילים מרת קים.

לרון בוגוש, המשרת עימנו במוצב, אשה ושני ילדים. יום אחד תפסה האשה יומה והחליטה לבקר את בעלה באפריקה. בירה הליכן הוא מוצב, ובצוהרי היום האיננו אותה מדלגת בקלילות בין העמדות וצועקת. ב מיבטאה האמריקאי: „רון, רון, היכן אתה?“

רון נסע בבוקר הביתה. אמרו לה ה בחורים, „אבל אין דבר, חסר לנו אדם לשמירה. מוכנה למלא את מקומי?“

גשר דינגוהן. לגשר היבשתי שעל הסואץ, אנו קוראים „גשר דינגוהן“. כל (המשך בעמוד 12)

לראש, בעיסוקיו היום יומיים, לא שם לב לחתיכה המשגעת המתגוררת מולו. כאשר נרגע קצת והחל לחיות כבן אדם, גילה עם הפסיד החליט להתהלל, בזמן הנותר, וזה אותה צעירה.

חדרימורים באפריקה. החייל אלי אלקעל, באורחות סגן מנהל בית-ספר עממי, התעורר בוקר אחד, הצטייד במצ למתו וכמינהגו בשבוע האחרון עמד לצאת לטיול. לפתע שמע קול נשי קורא לו. זה לא יכול להיות, אמר לעצמו. בתורה קוראת לי, כאן באפריקה! הוא הסתובב וראה מולו את אילנה, מורה באותו בית ספר בו הוא מלמד. „תפסתי טרמפים ובאתי לבקר כאן ידיר, אמרה, „אין היום בחורה שלא קופצת לכאן לטיול, לפני הפינוי.“ „פנטסטי,“ השיב אלי, „אפשר לעשות כאן את ישיבת המורים.“

אותו יום חש החייל משה פריד בסחר חרות. הוא נסע למוצב הסמוך כדי לבקר אצל הרופא. כשהגיע למרפאה הקיש על הדלת.

„רק רגע, לא להיכנס.“ שמע קול נשי. מה קרה לרופא, הירהר משה, התחלף לו הקול?

עד מהרה נפתחה הדלת, ואשתו של הרופא ניצבה על הסף. „תיאלץ להמתין לרופא עוד כמה דקות, אמרה בהתצללות. „הוא הלך להביא לנו ארוחת-בוקר.“

שעבורים הימים, כן גוברת ההסתערות על הארץ שהפכה פיתאום רגועה ומושכת. **מדוזה זאב יפת, חברימערכת „העולם הזה“ המשרת באפריקה:**

אדם קם בבוקר ומגלה כי הוא התאהב באפריקה.

שמש קייצית נפלאה מקחמת פניך. אתה סוקח עיניך, ומגלה סביבך נוף קסום: עצי-דקלים גבוהים, מטעי מאנגו, שפע של תעלות-מים, צפורים, שממיר לא ראתה, מצייציות, ולמרגלותיך משייטים בתעלות המים ברוזים צבעוניים.

אחד הבחורים צועק: „הברה, מה ציר הטיול היום?“

ההרגשה היא כי אתה משתתף בטיול מאורגן לאפריקה, מטעם הברה להגנת הטבע, אלא שטיול זה נערך חנינם, בלי שביזבות עליו אפילו אגורה אחת.

לעגול, אומרים הבחורים, הרי אנו חיים במקום בו חודשים ארוכים. תמיד קיללנו את הרגע שהגענו לכאן. זה היה המקום המאוס ביותר בעולם. לפתע נתר הפכו היוצרות. נעלם המנוח, סרה הדאגה מעל הפנים, אתה טופח על גבו של המצרי שעד כה הסתכלת לעברו דרך כוונת הי מיקלע. עולם במעשיה על בת השכן הי ואו נזכרים במעשיה על בת השכן הי יפהפיה. כל זמן שהשכן היה טרוד, מעל

עם חיילי דתי במדים אחרי התופת, מופת

סוחף, יצר ביום השני האחרון תמונה ציבוענית סביב סרן מוטי אשכנזי, השוכנת „עד לפיטורי דיין“ מול משרד ראש הממשלה בירושלים (ראה לעיל).

גוש של עשרות מיטיות כיסה תחתיו צעירים ומבוגרים, סטודנטים מהאוניבר סיטה העברית הסמוכה ליד פקידות משרד ראש הממשלה, מיספר חברי-כנסת, כששה אנשי שרות-ביטחון שהקפידו לשמור על מרחקיה מהקהל, אך לבחון כל מצטרף חדש, ומעל לכל, עשרות רבות של חיילים, נושאי רגות שונות ושלל גטייחידה, לבושי סרבלים, דובונים, כובעי-צמר סרגיים, כובעי-שרות, מצנפות, שכמיות. למעט כל הגנאפים באו כדי ללחוץ ל מוטי את ידו, לחתום על העצומה או „ספר האורחים“.

מוטי עצמו ניצב, לבוש מכנסי גינס ומעיל כחול כהה, על ראשו שכמיה, כשהוא חוזר על סיפור המעו, חוזר על טענותיו ודרשותיו, כל זה בקול שקט, באיפוק ובסבלנות — כמרצה בפני תל מידי, במרחק 200 מטר ממוטי עמד לו סרן-מילואים אחר, אסר קדמוני. אף הוא מפגין מול משרד ראש הממשלה, וגם בידו כרוזה כתובה ביד. כרותו של קדמוני אמרת: „על ברילב שלם מחיר קו ברילב ולהתפטר לאלתר.“ מילבד מיספר סקניגם, שהתקרבו לקרוא את תוכן הכרוזה של קדמוני, לא הצטרף אליו איש.

הדרה (ליובה) אליאב, הוא ביקש להצטלם עם מוטי, אך הלה סירב: „אני לא רוצה לתת להפגנה שלי גוון פוליטי.“ מעשי יותר מאליאב היה ח"כ מתתיהו דרובלס, מציערי חרות. הוא ניגש אל מוטי תפס בידו ולחצה שעה ארוכה. בדיוק עז אותה שניה שבה נפסק „הקליק“ של שני למות צלמי-העיתונות שבמקום.

הקהל קרא לעבר מוטי: „איך אתה לוחץ לו את היד? הוא מהליכו, והם עשו יד אחת עם דיין!“ מוטי השיב ב חיון: „אם דיין יבוא אלי וידוע שהוא מתפטר, אני אלחץ גם לו את היד.“ ח"כ יוסי שריד לא פיגר אחרי דרובלס, הצעיר הצהרתי-נאמנות לעניינו של מוטי, בקול רם ככל האפשר. גם צעיר אחר, חבר הכנסת עקיבא נוף המרכז החופשי, הגיע מרדתו במיפלגתו ארכה ככל שאוכת לחיצת יד חטופה, והוא מיהר להסתלק.

עיתונאים זרים רבים הגיעו למקום. מוטי עזב את מישמרתו תחת המיטיות, נכנס למכונית כל אחד מהם והתראיון. שני עיתונאים אחרים באו להבעת הודהות ולא לשם ראיון: עמוס קינו וישעיהו בר-פורת. אולם מרבית המודהים עם מוטי בחרו, בגלל המטר הסוחף, בדרך הודהות הדרי לוקס. הם לא ירוו ממכוניותיהם, צעקו לעברו קריאות-ממיה מחלק המכוניות, אלה עוררו את חמת המחולל היטובים, שקראו לבכר אחת הנהגות, החתיכה הי ירושלמית אסתר („אסתר הצילו“) מילוא: תרדי מהאוטו, כאן מפגינים על אמת!“

צה"ל קארובל באפריקה

החתיכות מוערות עי ארץ-גושן והמצרים אינם מאמינים למראה עיניהם

מועד הפינוי באפריקה מתקרב, וככל